

[Aksel Larsen.]

cipper ved i sikkerhedsrådet og i plenarforsamlingen at stemme for Kinas repræsentation i De Forenede Nationer.

Ligeledes kan det siges, at når regeringen mener, at alle stater, der ønsker medlemskab, og som opfylder pagtens betingelser herfor, skal optages i De Forenede Nationer, så ville det være ønskeligt, om Danmark også i De Forenede Nationer stemte for disse staters optagelse, uanset at USA sætter sig imod.

Den højtærede udenrigsministers forsvar for Atlantpagten og for Danmarks deltagelse i den var karakteristisk ved sin svage logik og sin indre usikkerhed. For 5 år siden begrundede man Atlantpagten og oprustningen med, at Sovjetunionen med sin påståede uhyre krigsmagt og angrebsvilje agtede at løbe det angiveligt forsvarsløse Vesteuropa over ende. Angrebet udeblev. Påstandene om russisk aggressionslyst bekræftedes ikke, men blev modsagt af kendsgingerne. Følgelig, siger udenrigsministeren, bør vi fortsætte med Atlantpagt og oprustning. Det er rigtigt, at stormagtsforhandlingerne i Berlin er et meget stort og glædeligt fremskridt, og uanset hvordan de ender, vil meget være opnået alene derved, at forhandlingskontakt er etableret. Men det er ikke rigtigt, at man kun er nået frem til forhandlingsbordet i kraft af Atlantpagt og oprustning; af de vestlige stormagter har navnlig USA til stadighed gjort alt for at undgå forhandling, og Mr. Foster Dulles' stilling er rigtigt karakteriseret sådan, at man måtte slæbe ham til forhandlingsbordet i Berlin.

Udenrigsministeren gentager monotont de officielle erklæringer om, at Atlantpagten udelukkende er defensiv, og at dens oprustning ikke kan bruges til andet end forsvar. Der er i hundredvis af udtalelser og erklæringer fra amerikansk side, fremsat såvel af ansvarlige statsmænd som af pressen, om, at formålet med Atlantpagten og oprustningen er angrebskrig mod Sovjetunionen. Hvad mener udenrigsministeren om den foreløbig nyeste udtalelse, som man kunne læse i „Berlingske Aftenavis“ fra den 10. ds.? Der var aftrykt en amerikansk bedømmelse af Thulebasens værdi, en bedømmelse, som går ud på, at denne gigantiske base vil være de 300 mill. dollars værd, det

har kostet at bygge den, hvis blot de amerikanske bombemaskiner derfra kan flyve over Nordpolen een eneste gang og rette deres angreb mod mål i Sovjet. Hvis udenrigsministeren mener, at freden er truet, sålænge der er sovjetiske besættelsesstyrker i Østtyskland, hvorfor foruroliges han så ikke på fredens vegne af det verdensomspændende net af krigsbaser, USA har bygget over omtrent hele jordkloden, de væsentligste og de fleste af dem endda så langt fra Amerika og så nær op til Sovjetunionens grænser som muligt?

Udenrigsministeren afviser totalt den af udenrigsminister Molotov i Berlin foreslåede regionale sikkerhedspagt for hele Europa, hovedsagelig med den begrundelse, at De Forenede Nationers pagt i sig selv skulle synes at imødekomme Sovjetunionens ønske om sikkerhedsgaranti. Hvis dette er tilfældet, hvorfor imødekommer FN-pagten så ikke Vesteuropas eller Amerikas ønske om sikkerhedsgaranti? Lad os forøvrigt få at vide, hvad det i det hele taget er i Molotovs forslag om en sådan pagt, udenrigsministeren har indvendinger imod.

Det centrale spørgsmål på Berlinkonferencen og hovedspørgsmålet for dansk udenrigspolitik er Tysklandsspørgsmålet. Det drejer sig om her at fjerne en meget alvorlig årsag til nuværende og fremtidig krigsfare, at tilvejebringe en ordening for Tyskland, der sikrer freden. Det kan kun gøres ved, at man skaber et forenet Tyskland, men et forenet Tyskland med demokratiske garantier og uden militarisme og aggressionslyst.

Herom påstår udenrigsministeren, at målet kan nås ved at antage den magiske formel, der hedder „frie valg“, og efter sådanne frie valg simpelthen lade Tyskland selv om resten. Hvor frie valgene så bliver efter hr. Edens forslag om, at besættelsesmagterne skulle udarbejde valgloven og kontrollere valgenes gennemførelse, turde vist være et spørgsmål. Det ville da være langt rimeligere, om man overlod til tyskerne selv at udarbejde deres valglov og gennemføre valgene. Men noget sådant er naturligvis kun muligt, hvis tyske officielle organer træder i virksomhed, og det kan kun ske derved, at regeringer og folkerepræsentation i Vesttyskland som i Østtyskland følger de fire udenrigsministres eksempel: sæt-